

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Centvriæ Selectorvm Casvvm Conscientiæ. I. II. III.tia

Burghaber, Adam

Fribvrgi Brisgoiæ, 1665

64. Osivs Episcopus ex longiore mora comparentis Patrini ipse sese Patrinu[m] designat, simulq[ue] infantem baptizat, alio ad leuandum infantem ex sacro fonte in sui vicem substituto; quoru[m] illud ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-40942

Atque ex his patet ad argumenta in contrarium; Nam sicut contritio & propositum stare potest cum morali illa certitudine rarioris relapsus, quod, ut diximus, concedunt Aduersarij, sic etiam stare potest cum certitudine morali frequentioris relapsus. Ergo quemadmodum in illo, sic in hoc casu remotio occasionis proxima non est ita necessaria, ut absque illa absolutio dari nequeat, etiam si sufficiens aliàs dolor & propositum adesse videatur.

LXIV. *Osus Episcopus rogatus, ut baptizaret infantem cuiusdam magni comitis comparet in arce huius, sed dum officio hoc sacro fungi vult, nullus adhuc adest ex designatis Patrinus. Osus ergo sese designat, inque sui vicem aliquem ex astantibus sibi substituit. Queritur. 1. Vtrum Osus simul baptizans & Patrinus esse potuerit? 2. Vtrum secularis ille loco Osij substitutus contraxerit cognationem spiritualem?*

Videtur non potuisse simul esse baptizans & Patrinus. Tum quia Valentia tom 4. d. 4. q. 2. pun. 3. ait, certissimam & indubitam esse doctrinam D. Thomæ 3. p. q. 67. art. 7 & 8. ex perpetua traditione & usu Ecclesiæ desumptam, in baptismo præter baptizantem debere esse aliquem, qui baptizatum ex sacro fonte suscipiat, vbi Tò præter importat distinctionem personarum. Tum quia Episcopus tantquam Supremus Diocesis suæ Parochus ab Ecclesia

Ecclesia constituitur designator Patrini. Ergo non debet esse ipse Patrinus. Tum quia inter designantem & Patrinum debet esse contractus, vt docet Barbosa *de off. Episc. p. 2. alleg. 30. n. 47.* Atqui contractus necessariò debet esse inter duos distinctos. Tum quia Pater non potest esse Patrinus respectu Filij, nisi in necessitate, vbi non requiritur Patrinus. Ergo nec baptizans, quia iste censetur Pater spiritualis. Dato tamen, quod Osus verus esset Patrinus, non idcirco contraheret cognationem spiritualem, sed sæcularis ab illo substitutus, cum ad rationem Patrinatûs actio personalis requiratur, quam Episcopus non exercet, vt præter alios docet Azor *Institut. Mor. p. 1. l. 2. c. 12.* & Sanchez *de Matrim. l. 7. D. 49. n. 4.*

Resp. 1. Episcopum Osium validè potuisse esse simul baptizantem & Patrinum. Ratio est, quia nullum jus ostendi potest, quod ipsum ab hoc onere arceat, cum tamen ex hoc iure apud Theologos passim diligenter enumerentur personæ incapaces, & conueniat inter omnes, ad munus Patrini tria solum requiri necessariò, nempe *Vsum Rationis, Sacramentum, Baptismi scil. & intentionem*, quorum nullum desideratur in Osio. Resp. 2. Osium etiam licitè potuisse & baptizantem & Patrinum esse. Nam licet saltem ex consuetudine passim recepta baptizans & Patrinus

nus

nus debeant esse distincti, hæc tamen consuetudo non ita est introducta & recepta, quin aliud subinde ex rationabili causa fieri licite possit. Cum ergo in casu nostro alius Patrinus non compareat, nec conueniat, Episcopum diutius expectare, aut baptismum differri, sufficientem habet rationem Osius, cur vnus vtrumque officium obire velit. Resp 3. Osium Episcopum contraxisse cognationem spiritualem; non verò sæcularem eius substitutum. Ita passim DD. ex vniuersali praxi, quæ, inquit Barbosa *lo cit. n. 50.* decidit Congr. Cardin. vt plures etiam alij apud eundem testantur. Ratio est. Tum quia, quæ agit procurator, non proprio nomine agit, sed nomine Principalis seu substituentis. Tum quia Osius fuit designatus Patrinus; sæcularis autem solum in locum eius fuit substitutus.

Ad 1. in contrarium dicimus, Valentiam aliud non velle, quàm ex vsu Ecclesiæ & doctrina S. Thomæ in baptismo debere esse, & qui baptizet, & qui baptizatum ex sacro fonte leuet, non autem hos debere esse duos distinctos homines, nec hanc distinctionem ex particula *Præter* evinci, cum vnus homo duo officia obire possit, & sæpe in alijs quoque soleat. *Ad 2.* negamus, consequentiam, aliàs in nullo casu Patrinus esse posset genitor infantis, cum iste inprimis designare debeat Patrinos. *Ad 3.* distinguimus Min. contractus
strictè

strictè sumptus debet esse inter distinctos ho-
mines, transeat: contractus latè sumptus pro
assensu ad hoc munus obeundum debet esse
necessariò inter homines distinctos, negamus,
quod iterù patet ex instantia genitoris, quan-
do ipse consentit in munus Patrini obeundum
respectu filij sui. *Ad 4.* patet ex recèns dictis.
Ad 5. ad cognationem spiritualem requiri
quidem actionem personalem, non physicè,
sed imputatiuè saltem, qualem etiam exercet
Episcopus, quia huic imputatur actio phy-
sica eius, quem substituit.

LXV. *Palmatus, vir consularis cùm ciuitatē
obambularet, obuium habet in foro prope curiam
quemdam ciuem, qui simul ipsi alapam infligit, ac
sugam arripit, quâ iniuriâ grauitè commotus
Palmatus, vt honori consulat suo, mox fugientem
insequitur, & deprehensum ita vulnerat, vt serè
de vita periclitetur. Queritur. Vtrum licitè hoc
fecerit?*

Videtur non licitè fecisse. Ita Sotus l. 5. de
Iustit. q. 1. art. 8. Molin. de *Iustit. D. 17. n. 8.* &
plures alij, quos refert & sequitur Cardin. de
Lugo de Iust. D. 10. n. 190. Tum quia percus-
sio vel occisio priuata tantùm licet ad defen-
sionem honoris conseruandi: non verò vel ad
recuperationem eiusdem iam amissi, vel ac-
quisitionem noui; hæc enim non erit defen-
sio, sed vindicta, quæ priuatâ autoritate
semper est illicita. Atqui in proposito percus-
sio